

[Udenrigsministeren.]

Omsætningen, der bestod som Eftervirkninger af Krigen, forsvandt. Der blev derved formet Udkast til en Konvention, som forpligtede Staterne til at opgive Indførsels- og Udførselsbegrænsningerne. For at føre denne videre holdtes der i Efteraaret 1927 en særlig Konference, som kom til et samlet Resultat. Den blev derefter suppleret ved en ny Konference i 1928, hvor man til de tidligere Aftaler føjede særlige Overenskomster vedrørende Udførsel og Indførsel af Huder og Ben.

Den første Konvention, den mere almene Konvention, som foreligger her til Behandling, fastslaaer for de Stater, der tiltræder den, principiel Forpligtelse til at opgive alle Forbud og Begrænsninger med Hensyn til Udførsel og Indførsel, men efter at dette Princip er fastslaaet, føjer man naturligvis dertil en Række af Undtagelser. Disse Undtagelser falder i forskellige Grupper, den ene Gruppe er den, der svarer til den Art Undtagelser, som alle Dage har været taget og maa tages, nemlig Udførsels- og Indførselsforbud af sundhedsmæssige Hensyn, eller som gælder moralske Forhold, den offentlige Sikring eller har humant Grundlag, eller som endvidere udstrækker sig til at omfatte Vaabenhandel, Handel med Guld og Sølv og Værdipapirer, eller Bestemmelser, som sikrer bestemte indenlandske Systemer eller tager Sigte paa Statsmonopoler. Det er den Art Undtagelser, som til enhver Tid har været gjort ved alle Aftaler og ved al Behandling af Udførselsforbud og Indførselsforbud. Dertil føjes lige saa naturligt, at man bevarer sin Frihed under ekstraordinære Forhold, hvor saadanne Forbud maatte være fornødne til Sikring af vitale Interesser for det paagældende Land. Men endelig gives der en Adgang til at fastslaa, i det Øjeblik man tiltræder Konventionerne, visse Undtagelser af midlertidig Karakter, beregnet paa selve de i Øjeblikket foreliggende Forhold. Der er altsaa i og for sig aabnet megen Adgang til at begrænse Virkningerne af den principielle Erklæring, som selve Konventionen indeholder. Paa et Par Punkter har man derfor ønsket i Tide at undgaa, at disse Forbehold skulde komme til at undergrave Betydningen af den Foranstaltning, der her finder Sted, og med Henblik derpaa er det, at man har truffet de særlige Aftaler om Huder og Skind og om Ben. For de Stater, som tiltræder de to paagældende Aftaler, fastslaaes det, at Bestemmelserne straks træder i Kraft. Hertil kan jeg føje, at for Huders og Skinds Vedkommende forpligter de paagældende Stater sig til ikke i

Stedet for Udførselsforbud at anvende Udførselsafgifter, der kunde antages at være af tilsvarende Virkning.

Med Hensyn til hele Gruppen af Traktater gælder det, at de jo først faar Betydning i det Øjeblik, de ratificeres. For de to særlige Aftalers Vedkommende, om Huder, Skind og Ben, kan Ratifikationerne afgives indtil den 1. Juli i Aar; for den store samlede Aftale er Fristen sat til den 30. September, og der er gennem en Artikel i Aftalerne aabnet Adgang til at gøre Tiltrædelsen afhængig af, hvorvidt visse andre nærmere angivne Stater tiltræder. Spørgsmaalet om Stillingen til disse Aftaler har været behandlet i Traktatkommissionen, drøftet med de forskellige Erhverv og derefter med det udenrigspolitiske Nævn. Under Drøftelsen med det udenrigspolitiske Nævn kom man til det Resultat, at det vilde være rigtigt først at forelægge den endelige Ratifikation umiddelbart forud for det Tidspunkt, da Fristen udløber, idet man paa det Tidspunkt vilde kunne bedømme, om der er Tilslutning fra saadanne andre Stater, at det maa opfattes som naturligt, at Danmark ogsaa tiltræder, og endelig hvorvidt der i disse Stater er Tilbøjelighed til at benytte Adgangen til Forbehold, saaledes at det vil være naturligt for Danmark at tage et tilsvarende Forbehold, eller om Stillingen maaske er en saadan, at vi ogsaa godt kan sige, at disse Forbehold er ufornødne for vort Vedkommende.

Det, der foregaar her, er altsaa dette, at Rigsdagen bemyndiger Regeringen til at lade Ratifikationerne foretage i Løbet af Sommeren paa et Tidspunkt, som naturligvis ligger indenfor de angivne Ratifikationsfrister, men man forudsætter, før den endelige Beslutning tages, en ny Forhandling med det udenrigspolitiske Nævn. Ud fra de almindelige Synspunkter, som maa gøre sig gældende i Danmark, vil man naturligvis kun kunne ønske, at disse Aftaler faar en saadan Tilslutning, at de virkelig træder i Kraft for en Gruppe af de Stater, som interesserer os, og det vil da ogsaa være naturligt for os at yde vort Bidrag til, at de 18 Stater, der for Hovedkonventionens Vedkommende kræves til Ikrafttræden, tiltræder indenfor Udløbet af den angivne Frist. Vi har tidligere her i Landet drøftet og været uenige om, i hvilken Grad Importregulering og Importforbud kunde benyttes under de økonomiske Forhold, der den Gang forelaa. Men disse Spørgsmaal har tabt deres Betydning for os nu med den Bevægelse, der er foregaaet. Nu er der ingen Udsigt til, at denne Betydning vil genopstaa. Den Interesse, vi har, er, at man i de andre Lande kommer til at